

27.

BRATISLAVA – PLAN B

Ik heb mijn pistool inmiddels weer in mijn rechterhand. Vinger langs de trekkerbeugel, klaar om te schieten. Ik ben superscherp en al mijn spieren zijn gespannen. Ik richt me langzaam op, voel geen pijn. Ik beweeg me gelijktijdig naar achteren en blijf binnen de schaduwlijnen van de portiek. Mijn capuchon hindert mij: hij belemmert mijn gehoor en zicht. Ik kan hem niet afdoen: mijn lichte gelaat en de beweging zouden me kunnen verraden. Ik hoor nu gepraat via mijn oortje! Gelukkig, met mijn rechteroor kan ik nog horen! Links hoor ik alleen maar een fluittoon... Ik hoor Wim! Hij leeft dus nog. Ik druk met mijn linkerhand de zendknop in en noem zijn naam. 'Mark,' hoor ik zachtjes via mijn oortje. 'Mark, blijf waar je bent, we hebben zicht op je positie en die gasten staan ongeveer op vijftwintig meter van jou richting het plein. Max en Piet zijn gewond, maar veilig.'

Mijn hart hoor en voel ik weer bonzen, allerlei gedachten gaan door mij heen. Wil ik nu niet aan denken! Kut! Stop, stop, ik moet mezelf concentreren. Vijftwintig meter richting het plein..., dat is vanuit mijn positie links. Ze zijn dus minimaal met z'n tweeën... Wat kan ik doen? Ik hoor roepen in het Russisch. Het klinkt veel verder weg. Er komt weer een bericht door mijn oortje. Ik versta enkel het laatste: 'We leiden ze af...' Het zijn de jongens. 'Mark, lopen, nu!' Ik sta op en ben met één stap uit de beschermende schaduw van de portiek. Ik kijk niet naar links, maar loop langs de gevel weg. Ik probeer door te lopen, maar niet te rennen. Ik voel mijn knieën en nog veel meer. Ik druk mijn toonknop twee keer in ten teken dat ik het begrepen heb. Ik hoor nu roepen achter mij, ver achter mij. Ik kijk niet om. Er komt weer geruis door mijn oortje. Gelijktijdig valt er een schot, ik loop door... Het was niet voor mij bestemd. Ik hoor of zie niks, geen afketser of inslag. Ik ben inmiddels de hoek om en zo'n veertig meter weg van de portiek. Ik ben uit het zicht en zet het voorzichtig op een rennen. Ik volg de straatjes bergopwaarts. In mijn gedachten zie ik de plattegrond uit de briefing. Ik loop richting de burcht: de noodverzamelplaats! Ik schat

nog ongeveer een kilometer. Ik herken een paar winkeltjes waar ik eergisteren ben geweest. Er komt weer een bericht via mijn oortje, het is voor mij bestemd. Ik hoor nog net het laatste stuk van mijn naam. 'Geef bericht,' fluister ik. Ik ga normaal lopen om beter te kunnen luisteren... 'Mark, wij zijn oké, waar zit je?'

'Ik loop richting de noodverzamelplaats. Ik loop nu...'

Ik kijk even om mij heen. 'Op de Ulica Stranzak.' Het is even stil... 'Je bent er bijna. We komen eraan met de Škoda.' Ik bevestig met twee piepjes.

Ik kom weer langzaam op adem en herpak mezelf. Ik volg de straat richting de noodverzamelplaats. De parkeerplaats doemt voor mij op, hij grenst aan de kasteelmuur en een flauw, geel licht van de straatlantaarns valt op het natte plaveisel. Aan de rechterzijde is beplanting, als een vorm van afscheiding, tussen de parkeerplaats en het achtergelegen park. Dit is de noodverzamelplaats, ze zijn er nog niet... Ik zoek een goede schaduwplek in de bosschages. Hier hou ik het wel even uit. In de gelige natriumverlichting bestudeer ik mijn linkerhand. Hij is lelijk gezwollen en voelt pijnlijk aan. Ook mijn voorhoofd en mijn wenkbrauw boven mijn linkeroog zijn gezwollen... Het bloedt nog steeds. Ik bof nog: het had heel anders kunnen zijn. In mijn schouder heb ik helemaal geen gevoel, ik betast de plek voorzichtig met mijn hand. Nee, geen gevoel... Ik realiseer me dat ik mijn kogelwerende vest aan heb. Misschien heeft die de kogel wel tegengehouden en ben ik helemaal niet gewond aan mijn schouder. Het is gewoon de kogel geweest die mij de klap gaf? Het voelde alsof dat er uit het niets een moker op mijn schouder sloeg. Ik ga het wel zien, kan alleen maar meevallen... Ik heb mijn ademhaling nog steeds niet onder controle en mijn hartslag is veel te hoog. Het gevolg van inspanning en stress...

Joop met de BMW 5 Serie is nergens te zien... Zou hij al weg zijn? Naar een ziekenhuis met Max en Piet? Ik weet het niet. Ik tril van de zenuwen en allerlei gedachten gaan door mijn hoofd. Maar de Škoda stond toch op het plein? Mijn gedachten gaan weer met me op de loop...

Na een aantal minuten krijg ik mijn ademhaling onder controle. Ik hoor een auto aan komen rijden. Het volgende moment zie ik de koplampen de